וכיון הלן אומרים. הואיל ולא נתקיימו דבריו אין הקדשו קדוש: [6]ליטעון אחרינא **יצא נבן בש"א.** אותו שחור שיצא תחלה אחר הלבן הראשון הוי הקדש וכן דינר וכן חבית של יין: **גמ' הכא נמי גבי הקדש לכי מיגליא מילתא.** דיצא שחור תחלה להוי קדוש ולא השתא כי נפק לבן בריש דהא לא מיגליא מילתא (ג) [3]כדקאמר: **לכך נאמר ראשון.** דהכי קאמר שחור ראשון שיצא יהא הקדש דמשמע דאית ליה שוורים שחורין הרבה ועלייהו סמכא דעתיה דהכי אמר שור שחור לכשיצא ראשון משמע שוורים שחורין יהא הקדש וכשיצא [3]שחור אחר הלבן הרי יצא ראשון לשאר שוורים שחורין ומיגלאי מילתא דעליה קאמר ולא אלבן: **והא שור שחור קאמר.** דמשמע דשחור שיצא תחילה קודש לבן דמי לא עסקינן דלית ליה אלא חד שחור [7]ומש"ה קאמר דאם יצא תחלה יהא הקדש אבל אם הקדימו לבן לא יהא שחור הקדש: **לא צריכא דאיכא ליה תרי ותלת.** שחורין ואיזה שיצא תחלה יהא הקדש (ד) [8]ומש"ה לא חשיב כלום יציאתו של לבן: **וכ"ה אומרים א"כ.** כדקאמרת דלא חשיב אלא איזה מן השחורים שיצא תחלה ליתני שור שחור שיצא בראשון תחלה לשחורין אלא כיון דתני שיצא ראשון משמע דבעי דליפוק שחור ראשון לבולהו ואפי' בריש לבן וכיון דנפיק לבן תחלה לא כלום הוי: **א"ל אין ודאי הקדש בכוונה הוא.** דודאי [1]להקדש שחור איכוין. (ה) ולהכי קרי ליה הקדש טעות משום דאטעייה לדיבוריה קמא דהכי הוה ליה למימר שחור שיצא מביתי ראשון דהוה משמע תחלה לשאר שוורים אבל כיון דאמר שור שחור משמע דלא סמכא דעתיה אשחור לבן נמי בכלל שור הוא להכי קרי ליה הקדש טעות שהטעה דיבורו שאמר שור: [2]ל"א למאי דפריסית במתני' דבש"א דלבן הוי הקדש **יליפינן ליה תחלת הקדש.** [3]כדמחית איניש מידי בקדושה מסוף הקדש דהיינו תמורה שהיא באה מכח הקדש אחר מה תמורה אפי' בטעות כדאמרינן במסכת תמורה בפרק יש בקרבנות (ד' יז.) והיה הוא ותמורתו יהיה קודש [ויקרא כז] יהיה לרבות שוגג כמזיד שאם סבור לומר זו תמורת עולה ואמר זו תמורת שלמים או תמורת שלמים ואמר זו תמורת עולה הרי זו תמורה אף הקדש אפי' בטעות שאם סבור להקדיש לבן או לבן והקדיש לבן והקדיש אדוש הרי לבן ואדוש מוקדשים וב"ה אומרים הני מילי תמורה משום דאתיא מכח הקדש אבל אחותי מידי בהקדש דמעיקרא הוי חולין בטעות לא מחתינן ליה בהקדש. ולב"ש אמאי הוי שור לבן שיצא עכשיו הקדש [3][מדאמר] שור שחור שיצא ראשון ליהוי הקדש לכשיצא ראשון לשאר שוורים שחוריו מן הרפת מידי דהוה אתמורה [1]אילו לגבי תמורה [2]אמר הרי זה תחת זה תמורה לאחי היוסי מי הוי תמורה מההיא שעתא דקאי בה אלא לא הוי תמורה עד [3]דמטי פלגא [דיומא] דאמר הכא נמי לא איגליא מילתא עד דנפיק שחור מקמי הנך שחורים דקיימי ברפת [3] ולא ליהוי קדוש לבן כלל: **אמר רב פפא לכך נאמר ראשון.** דכל מאן דיצא ראשון בין שחור בין לבן ליהוי קדוש: ה"ג **והא שור שחור קאמר דמי לא עסקינן דאית** (ו) [2]**ליה תרין או תלת לא צריכא דליה ליה אלא חד.** והא שור שחור קאמר ומדקאמר שור שחור ש"מ דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור והאי דקאמר ראשון משום דהוו ליה תרי תלתא שחורין וקאמר דההוא שחור דנפק קמא מביניהו ליהוי קדוש ולא אחר: **לא צריכא דליה ליה שחור אלא חד.** והלכך האי דאמר ראשון משום דניחא ליה דכל מאן דנפיק בריש או שחור או לבן להוי קדוש. וב"ה סברי א"כ דניחא ליה דקדיש נמי לבן לימא שיצא בראשון אלא מדאמר ראשון ש"מ דאי נפיק [שחור] ראשון ניחא ליה לקדושי אבל בלבן לא ניחא ליה והוה ליה טעות הקדש וכל טעות בהקדש אינו הקדש: **א"ל רב אחא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוונה הוא.** דכיון דאמרת דלכך אמר ראשון דדעתיה להקדיש כל מי שיצא ראשון תחלה בין לבן בין שחור הוה [2] הקדש בכוונה ואמאי קרי ליה הקדש בטעות: [3]**הכי נמי דהקדש בכוונה הוא.** אלא להכי קרי ליה הקדש טעות משום דאמר שחור דיצא בריש לבן דאטעייה [2]לההוא דיבורא קמא דמיחזי כמאן דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור: **וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש.** דמדקא מוקמת לה בכגון דאית ליה כוונה אלמא דאית להו לב"ש דהקדש טעות לא הוי הקדש והא תנן בהאי פירקא לקמן מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים לפי (ו) שנדר [3] והתירו לו אם היתה לו בהמה מופרשת תלה ותרעה בעדר עם שאר בהמות חולין לפי שאין בה [2] קדושה כלל: **אמרו להם ב"ה לב"ש.** עכשיו חזרתם להורות כדברינו דהקדש טעות אינו הקדש כגון זו שבשעה שהפרישה היה סבור שהוא נזיר וטעה ואתם אומרים שאינו הקדש ותלה ותרעה בעדר. ומדקאמרי להו ב"ה הכי ש"מ דשמיע להו מינייהו דב"ש דאינהו אמרי דהקדש טעות הוי הקדש: **לא נעולם ב"ש סברי דהקדש טעות אינו הקדש והלא ב"ה הוא דטעו.** דאינהו סברי [1] דאמרי גבי שור שחור דהוי הקדש משום דהקדש טעות הוי הקדש וקאמרי להו ב"ש לאו להכי [2]אמרי דהוי הקדש דלדידן ס"ל דהקדש בטעות לא הוי הקדש אלא הכא בכוונה (ו) דאטעייה [3] לדבוריה קמא כדלעיל: ואחר

ב"ה אומרים (ה) [4]אין הקדש כיצד אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש דינר זהב שיעלה בידי ראשון הרי הוא הקדש ועלה של כסף בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש חבית של יין שתעלה בידי ראשונה הרי היא הקדש ועלתה של שמן בש"א הקדש ובה"א אינו הקדש: **גמ' בית שמאי אומרים הקדש כו':** [6]מאי טעמייהו דבית שמאי דילפינן תחלת הקדש מסוף הקדש מה תמורה [2]אפי' בטעות אף הקדש אפי' בטעות [3]ובה"א הני מילי תמורה אבל אחותי הקדש בטעות לא מחתינן ולב"ש מה אילו אמר ה"ז תחת זה לחצי היום מי הויא תמורה מההיא שעתא אלא עד דמטי חצי היום הוא דהויא תמורה ה"נ לכי מיגליא מילתא [3]אמר רב פפא לכך נאמר ראשון לכשיצא ראשון והא שור שחור קאמר מי לא עסקינן דלית ליה אלא האי לא צריכא דאית ליה תרין תלתא ובה"א א"כ שיצא בראשון מיבעי ליה א"ל רבא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוונה הוא (ה) משום דאטעייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש והתנן [7]מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים והתירו והיתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר אמרו ב"ה לב"ש אי אתם מודים שהקדש בטעות הוא ותצא ותרעה בעדר מכלל דסברי ב"ש הקדש בטעות הוי הקדש אלא ב"ה הוא דקא טעו סברי טעמייהו דב"ש משום דהקדש בטעות הוי הקדש ואמרי להון ב"ש לאו משום דהקדש בטעות הוא אלא משום דאטעייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש תא שמע (ה) היו מהלכין בדרך ואחד

כיצד אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בש"א הקדש. אית דמפרשי בגמרא מילתא[1] דב"ש דקאמרי הקדש אלבן קאי משמע הקדש טעות הוי הקדש[2] דיש לומר דדעתו הוי להקדיש [מה] שיצא מביתו ראשון ומה שאמר שחור לפי שטעה והיה סבור שהשחור יצא ראשון הלכך טעותו לא יזיקנו את ההקדש מלחול על השור שיצא מביתו ראשון ואפילו על הלבן חל ההקדש ואית דמפרשי דשור שחור שיצא אחר הלבן קדוש ואע"ג דלא נפק ראשון מן הבית ומיירי שיצא ראשון מן הבית לשאר שוורים שחורים ובגמרא אפרש וכן דינר וחבית יש לפרשו בשני פניה וכי היכי דמפרשי ריש"א יש לפרש הנך בבי ה"ג ובגמרא [1] מפרש למה לן הנך בבי דינר זהב וחבית של [2] שמן: [המוספות השייכים כאן עומדים בדף ל"ג ע"א מד"ה מאי טעמא]: [3]**מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם** [4] **מונה משעה שנדר.** פירוש מי שנדר בנזיר ועבר ושתה יין בנזירותו ונשאל לחכמים להתיר לו נדרו אפילו לב"ש דאמרי אין שאלה בהקדש אין[3] שאלה בנזירות כדאמר בפרק הריני נזיר מן הגרוגרות (לעיל ט.) אפילו הכי לב"ש צריך שיקבל הנזירות בלשון טוב וחשוב שראוי לקבל בו נזירות אבל יש לשונות הרבה או כיוויין דלא הוי קבלה ואפילו ב"ש מודים שאם קבל בלשון גרוע דלא הוי נדר והשתא נשאל לחכם אם הלשון שקבל עליו הוי לשון נזירות או [לשון] קבלה[4] או לא ואסרו חכמים לומר שלשון קבלה[5] והוא עבר תחלה על נזירתו ששתה ביין: מונה משעה שנדר. וכל הימים שעבר בהם עוקין לו לימי נזירותו ולא קנסינן ליה לחזור ולמנות כימים שמנה בעוד שהיה עובר על נזירותו וע"כ מיירי בשעבר דאל"כ פשיטא הוא דמונה משעה שנדר ב] פשטיה דמתני' משמע דקתני[5] מונה [משעה] שנדר על הימים שעבר בהן עלו[6] לימי נזירותו ומשום סיפא דקתני והתירו תני ריש"א ואסרו אע"פ שהם לא אסרו כלום אלא שאמרו לו שבלשון טוב קיבל עליו נזירות[6]: נשאל

[ויקרא כז] יהיה לרבות שוגג כמזיד שאם סבור לומר זו תמורת עולה ואמר זו תמורת שלמים או תמורת שלמים ואמר זו תמורת עולה הרי זו תמורה אף הקדש אפי' בטעות שאם סבור להקדיש לבן או לבן והקדיש לבן והקדיש אדוש הרי לבן ואדוש מוקדשים וב"ה אומרים הני מילי תמורה משום דאתיא מכח הקדש אבל אחותי מידי בהקדש דמעיקרא הוי חולין בטעות לא מחתינן ליה בהקדש. ולב"ש אמאי הוי שור לבן שיצא עכשיו הקדש [3][מדאמר] שור שחור שיצא ראשון ליהוי הקדש לכשיצא ראשון לשאר שוורים שחוריו מן הרפת מידי דהוה אתמורה [1]אילו לגבי תמורה [2]אמר הרי זה תחת זה תמורה לאחי היוסי מי הוי תמורה מההיא שעתא דקאי בה אלא לא הוי תמורה עד [3]דמטי פלגא [דיומא] דאמר הכא נמי לא איגליא מילתא עד דנפיק שחור מקמי הנך שחוריה דקיימי ברפת [3] ולא ליהוי קדוש לבן כלל: **אמר רב פפא לכך נאמר ראשון.** דכל מאן דיצא ראשון בין שחור בין לבן ליהוי קדוש: ה"ג **והא שור שחור קאמר דמי לא עסקינן דאית** (ו) [2]**ליה תרין או תלת לא צריכא דליה ליה אלא חד.** והא שור שחור קאמר ומדקאמר שור שחור ש"מ דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור והאי דקאמר ראשון משום דהוו ליה תרי תלתא שחורין וקאמר דההוא שחור דנפק קמא מביניהו ליהוי קדוש ולא אחר: **לא צריכא דליה ליה שחור אלא חד.** והלכך האי דאמר ראשון משום דניחא ליה דכל מאן דנפיק בריש או שחור או לבן להוי קדוש. וב"ה סברי א"כ דניחא ליה דקדיש נמי לבן לימא שיצא בראשון אלא מדאמר ראשון ש"מ דאי נפיק [שחור] ראשון ניחא ליה לקדושי אבל בלבן לא ניחא ליה והוה ליה טעות הקדש וכל טעות בהקדש אינו הקדש: **א"ל רב אחא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוונה הוא.** דכיון דאמרת דלכך אמר ראשון דדעתיה להקדיש כל מי שיצא ראשון תחלה בין לבן בין שחור הוה [2] הקדש בכוונה ואמאי קרי ליה הקדש בטעות: [3]**הכי נמי דהקדש בכוונה הוא.** אלא להכי קרי ליה הקדש טעות משום דאמר שחור דיצא בריש לבן דאטעייה [2]לההוא דיבורא קמא דמיחזי כמאן דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור: **וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש.** דמדקא מוקמת לה בכגון דאית ליה כוונה אלמא דאית להו לב"ש דהקדש טעות לא הוי הקדש והא תנן בהאי פירקא לקמן מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים לפי (ו) שנדר [3] והתירו לו אם היתה לו בהמה מופרשת תלה ותרעה בעדר עם שאר בהמות חולין לפי שאין בה [2] קדושה כלל: **אמרו להם ב"ה לב"ש.** עכשיו חזרתם להורות כדברינו דהקדש טעות אינו הקדש כגון זו שבשעה שהפרישה היה סבור שהוא נזיר וטעה ואתם אומרים שאינו הקדש ותלה ותרעה בעדר. ומדקאמרי להו ב"ה הכי ש"מ דשמיע להו מינייהו דב"ש דאינהו אמרי דהקדש טעות הוי הקדש: **לא נעולם ב"ש סברי דהקדש טעות אינו הקדש והלא ב"ה הוא דטעו.** דאינהו סברי [1] דאמרי גבי שור שחור דהוי הקדש משום דהקדש טעות הוי הקדש וקאמרי להו ב"ש לאו להכי [2]אמרי דהוי הקדש דלדידן ס"ל דהקדש בטעות לא הוי הקדש אלא הכא בכוונה (ו) דאטעייה [3] לדבוריה קמא כדלעיל: ואחר

נזיר והתירו החכם וא"ל שאין בלשון הזה לשון נזירות: היתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר בהפרשה בטעות הוא ומדקאמר להו ב"ה לב"ש אי אתם מודים בזה שהוא הקדש בטעות מכלל דטעמיה דב"ש דהקדש בטעות הוי הקדש וילפי' מתמורה ואמרי' ליה ב"ש לאו הקדש בטעות הוא אלא דאטעייה לדיבוריה ומה שהשיבו ב"ש במתני' אי אתם מודים שאם קרא לט' עשירי וכו'. השיבו להם לפי טעמם וכה"ג אשכחן ריש מסכת נדה. ולמאי דקאמר טעות וקא

מסורת הש"ס

(ה) [עי' תוספות לקמן לג. ד"ה מ"ט דב"ש], ב) [עי' תוס' שם ד"ה וב"ה], ג) [עי' תוס' לקמן לג. ד"ה אמר רב פפא וכן כל הסוגיא דהכא מפרכי תוספת לקמן], ד) [לקמן ע"ב], ה) לקמן לב:, ו) [שנדר בנזירות יעב"ן], ז) ל"ל אפרש, ח) ל"ל יין, ט) שיך לע"ב, י) ל"ל בלבה הוא והוא. יעב"ן, כ) גי' מ"מ סגי,

נוסחת הריב"ן

א) בכ"י כתוב כאן גליון ל"א כו': ב) דקאמר ומ"ט דב"ש: ג) השתוב: ד) ומההוא קאמר: ה) ומהכל [ול"ע]: ו) להקדיש: ז) אביי אמר לא ס"ד כו' כדמפרש בסוף הס"ד ואח"כ מה"ד יליפינן ליה והשתא ליתא ומעלה דעד כאן נמשך הגליון דלעיל במשנה: ח) כל מחתין: ט) משום דאמר שור שחור שיצא ראשון להוי ליה הוא שור שחור הקדש לכשיצא ראשון לשאר כו': י) דאילו: כ) אילו: ל) עד פלגא דיומא הכא נמי כו' כל"ל: מ) להוי קדוש ולא להוי קדוש כו': נ) ליה: ס) הוה ליה: ע) אין הכי נמי: פ) בהוא: צ) שנדר בטעות: ק) שוש קדושה: ר) דהשתי דאמרי: ש) אמרינן: ת) דאטעייה הוא לדבוריה:

הגהות הב"ח

(א) במשנה ובה"א אינו הקדש: (ב) גמ' הקדש בכוונה הוא הכי נמי אלא משום דאטעייה לדיבוריה: (ג) רש"י ד"ה הכא נמי וכו' מילתא דעליה קאמר הס"ד ואח"כ מ"ה לכך וכו': (ד) ד"ה לא צריכא וכו' יהא הקדש מהכל ולא חשיב כלום: (ה) ד"ה ס"ל אין וכו' שחור איכוין אלא להכי קרי: (ו) ד"ה ה"ג והא דכו' לאית ליה תרין: (ז) ד"ה לא נעולם ב"ש וכו' הכא בכוונה הוא אלא דאטעייה לדיבוריה:

הגהות מהר"ב

א) תוס' ד"ה מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסרו מונה כל"ל: ב) באא"ד דאל"כ פשיטא הוא דמונה משעה שנדר אלא ע"כ פשטי' כל"ל:

הגהות התוספות

1. ל"ל דמילתא. 2. תיבות משמע הקדש טעות הוי הקדש, נמחק. 3. ל"ל ואין. 4. תיבות או לשון קבלה, נמחק. 5. ל"ל דהא דקתני. 6. ל"ל דעלו.

מוסף רש"י

תחלת הקדש מסוף הקדש. מה שבא מכח הקדש, והייו תמורה בטעות, כדגרסינן בתמורה בפרק יש בקרבנות יחיד (שז.) ר' יוסי בר' יהודה אומר עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד במוקדשין, מאי טעמיה דר' יוסי דכתיב יהיה לרבות שוגג כמזיד, היכי דמי שוגג כמזיד, ר' יוחנן אמר כשבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים דר' יוסי דכתיב דלא קדשי הקדש שאם סבור להקדיש שור והקדיש אדוש (ראמ"ה בשמחו). מי שנדר בנזיר. וקונר שטעה בנזירותו והתחיל להתחרט בו והלך ועבר על נזירותו ושתה יין ונטמא למתים ואחר כך הלך ונשאל לחכמים להתיר נזירותו (לקמן לא:).

א א מיי' פ"ז מהלכות ערכין הלכה י' ופ"ט מהל' מזיחות הלכה ח:
ב ב מיי' פ"א מהלכות תמורה הלכה ג:

פי' הרא"ש

מסוף הקדש תמורה קרי סוף הקדש לפי שקדושתה בא מכח אחרת מה תמורה אפי' בטעות כדאמרי' בתמורה פ' יש בקרבנות יהיה לרבות שוגג כמזיד ומפרש ר' יוחנן התם כסבור לומר שור שחור ואמר לבן כסבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים וה"ה נמי כסבור לומר שור שחור יהיה (הקדש) [תמורה] ואמר לבן קדוש וכן במתניתין נמי אי אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון [יהיה הקדש] ויצא לבן קדוש: ולב"ש מה אילו אמר ה"ז תמורת זו לחצי היום מי הוה תמורה מההיא שעתא. אם אמר ה"ז תמורה כשיגיע חצי היום מלתא דפשיטא דאינה תמורה עד שיגיע הזמן שקבע ואז על פי דבורו למפרע חלה עליה קדושה מחצות ואילך ה"נ (מי) [לכי] איגלאי מילתא למפרע שיתקיימו דבריו שאמר שור שחור שיצא מביתי ראשון תחול קדושה עליו וכ"ז שלא נתקיימו דבריו אין כאן קדושה כלל. ולא דמי לתמורת טעות דהתם אני מקיים דבריו מה שהוציא בפיו ואע"ג דאין פיו ולבו שוין גזרת הכתוב הוא דהויא תמורה אבל לשנות מה שהוציא בפיו כי האי לא אשכחן דקדוש בתמורה. אמר ר"פ לכך נאמר ראשון לכשיצא ראשון כלומר ודאי מתמורה לא מצי ב"ש למילף לשנות מה שהוציא בפיו אלא טעמא דב"ש משום דמתרצי לדבוריה הכי שור שחור שיצא מביתי ראשון לשחורים קדוש והול"ל אלא אמר ר"פ אלא משום דלא הוזכר אמורא בתירוץ ראשון (הוא) לא קאמר אלא: לא צריכא דאית ליה תרין ותלת: ה"ג וב"ה א"כ שיצא ראשון מבעי ליה אבל מדקאמר מביתי משמע אם שור שחור יצא מן הבית תחילה. הא שור שחור קאמר ומי לא עסקי' דלית ליה אלא האי וכיון שאין בביתו אלא שור שחור א' לא מצית לפי' למילתיה ראשון לשחורים: האי הקדש בכוונה הוא ואמאי קרו ליה הקדש בטעות משום דאטעייה לדיבוריה שדיבורו אינו משמע כל כך להדיא כמו שב"ש מפרשים אותו ולהכי קרו ליה הקדש בטעות כלו' הקדש שדומה קצת לטעות אנו מפרשים דבריו דלא הוי טעות וקדוש. מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם והתירו. לב"ש דאית להו דאין שאלה בנזיר לעולם גבי הריני נזיר מן הגרוגרת וכן בפרקין דהיו מהלכין בדרך וא' בא כנגדן סברי ב"ש דאפי' בטעות הוי נזיר א"כ לא שייך ביה התרה לדידהו מיירי שנדר ואינו יודע אם הוא לשון

נשאל לחכם והתירו. כלומר שאמר לו שאותה קבלה לאו כלום היא שלא נדר בלשון טוב לקבל נזירות ומצא שלא חל עליו נזירות אפילו רגע אחד: היתה לו בהמה מופרשת. שהפרישה לנזירותו קודם שנשאל לחכמים: תצא ותרעה בעדר. עם בהמותיו שהן חולין גמורין דכיון דנזירות לא חל עליה אין כאן הקדש טעות כלל ואפי׳ ב״ש מודו דדוקא כשאמר שור שחור שיצא ראשון יהא הקדש ויצא לבן התם הלבן הקדש למ״ד בגמרא משום שאין חושש ורוצה שיחול הקדש גם על הלבן ומה שהזכיר שחור טעה שהיה סבור שהשחור יצא ראשון אבל הכא שנזירות לא חל עליו מעיקרא כלל והבהמה לא הופרשה אלא לצורך הנזירות וכאן הנזירות ליתא הקדש נמי ליתא וגרע זה מהקדש טעות ולכך אפי׳ ב״ש מודו דתצא ותרעה בעדר כיון דנעקר הנדר לגמרי

א) כדאמר לקרבנות נזירותו נזיר[1] נזירותו[2] לא אמר כלום והוי כאלם שאינו מחוייב והיה סבור שהוא מחוייב חטאת ואמר בהמה זו לחטאת כו׳[3]

לא אמר כלום אפי׳ לב״ש:

אמרו להם [ב״ה] לב״ש אי אתם מודים בזה שהרי הקדש טעות הוא ותצא ותרעה בעדר. אלמא דהקדש בטעות לא הוי הקדש וכי היכי דאתם מודים הכא אודו לן נמי בשור שחור דפלגיתו עלן ואמריתו דהוי הקדש וב״ש היו יכולין להשיב דהכא גרע מהקדש טעות כדפרישית ולא חשו להשיבם אמיתת החילוק והשיבו לפי דבריהם שהם מדמים פלוגתייהו והשיבו להם ממעשר בהמה דחל בטעות והוי הקדש וק״ק מאי שנא מאשה שהפר לה בעלה דאמר לעיל פרק מי שאמר (דף כד.) אם שלה היתה בהמה חטאת תמות והכא יוצאה בעדר וי״ל דבעל מיגז גייז ואי נמי דמעקר קא עקר מ״מ הא אוקמה (לעיל דף כב.) כרבי אלעזר הקפר אבל לרבנן נפקי לחולין ואפילו לרבי אלעזר נראה דלא דמי דהתם הנדר חל רגע א׳ מיפר[4] [בלא] חרטה[5] וטעות אבל הכא לא חל הנדר אפילו שעה אחת כדפרישית:

אמרו ב״ש לבית הלל אי אתם מודים במי שקרא לעשירי ולתשיעי עשירי ולאחד עשר עשירי ששלשתן מקודשים. דחל בטעות ומינה

ואחד בא כנגדן ואמר אחד הריני נזיר שזה פלוני ואחד אמר הריני נזיר שאין זה פלוני הריני נזיר שאחד מכם נזיר שאין אחד מכם נזיר ששניכם נזירים שכולכם נזירים בש״א כולם נזירים והא הכא הקדש בטעות הוא וקתני כולם נזירים אמרי סברי ב״ש הקדש בטעות הוי הקדש (א) הכא לא אביי אמר לא קס״ד דקאים בצפרא אלא הכא במאי עסקינן דקאים בטיהרא ואמר שור שחור שיצא מביתי ראשון ליהוי הקדש ואמרו ליה לבן נפק ואמר להון אי הוה ידענא דלבן נפק לא אמרי שחור ומי מצית אמרת דקאים בטיהרא עסיק והקתני דינר של זהב שיעלה תני שעלה חבית של יין שתעלה תני שעלתה אמר רב חסדא (ב) אוכמא בחיורא לקיא (ג) חיורא באוכמא לקיא תנן (ג) שחור שיצא מביתי ראשון הקדש קס״ד כי מקדיש[3] בעין רעה מקדיש ואמרי ב״ש הוי הקדש ואלא מאי[3] בעין יפה מקדיש דינר של זהב שיעלה בידי ראשון ועלה כסף בש״א הקדש ואלא מאי בעין רעה מקדיש חבית של יין שתעלה בידי ראשון ועלה של שמן בש״א הקדש והא שמן עדיף מיין אי משום הא לא קשיא בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא רישא קשיא לרב חסדא אמר לך רב חסדא כי אמרי בתורא דקרמנאי ואמר רב חסדא אוכמא למשכיה סומקא לבשריה חיורא לרדיא והאמר רב חסדא אוכמא בחיורא לקיא כי אמרי בתורא דקרמונאי: **מתני׳** [3]מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסרו מונה משעה שנדר [3]נשאל לחכם והתירו היתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר אמרו ב״ה לב״ש אי אתם מודים בזה שהוא הקדש טעות שתצא ותרעה בעדר [7]אמר להן ב״ש אי אתם מודים במי שטעה [7]וקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שהוא מקודש אמרו להם ב״ה לא השבט קידשו ומה אילו טעה והניח את השבט על שמיני ועל שנים עשר [8]שמא עשה כלום אלא כתוב שקידש העשירי הוא קידש התשיעי ואת

ואחד בא כנגדן. ופתח אחד מהללו השניים ואמר הריני נזיר שזה פלוני כלומר הריני נזיר אם זה פלוני דודאי אינו אים פלוני ואחד אומר הריני נזיר אם אין זה פלוני (אותו) אחד ואמר הריני נזיר אם אחד מכם נזיר ובא הרביעי ואמר הריני נזיר אם אין אחד מכם נזיר דודאי יש בכם אחד שהוא נזיר ובא אמיתי לאותן שניים הראשונים ואמר הריני נזיר שזה פלוני ואחד אמר הריני נזיר שאין זה פלוני דודאי אינו אים פלוני ואחד אומר הריני נזיר אם זה פלוני ובא אחר ואמר הריני נזיר אם אחד מכם נזיר ובא הרביעי ואמר הריני נזיר אם אין אחד מכם נזיר ובא אמיתי לאותן שניים הראשונים ואמר הריני נזיר אם אין אחד מכם נזיר דודאי אינו אים פלוני ואחד אומר הריני נזיר אם אין זה פלוני (אותו) אחד